

รายวิชา ภาษาไทย

รหัสวิชา ท๒๑๑๐๑

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

เรื่อง บทกวีประทับใจ

ครูผู้สอน

ครูวิชุดา

กลิ่นจงกล

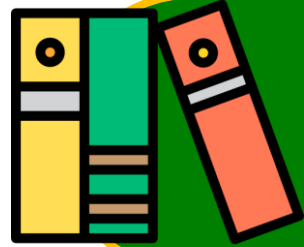
ครูธีรสุด

ฉำทรัพย์

บทกวีประทับใจ

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. บอกหลักการอ่านบทร้อยกรองได้
๒. อ่านบทร้อยกรองแบบทำนองเสนาะได้

เป็นมนุษย์หรือเป็นคน

เป็นมนุษย์ เป็นได้ เพราะใจสูง
ถ้าใจต่ำ เป็นได้ แต่เพียงคน
ใจสะอาด ใจสว่าง ใจสงบ
เพราะทำถูก พูดถูก ทุกเวลา
ใจสกปรก มีดมัว และร้อนรุ่ม
เพราะพูดผิด ทำผิด จิตประวิง
คิดดูเถิด ถ้าใคร ไม่อยากตก
ให้ใจสูง เสียได้ ก่อนตัวตาย

เหมือนหนึ่งยุ่ง มีดี ที่แววชน
ยอมเสียที ที่ตน ได้เกิดมา
ถ้ามีครบ ควรเรียก มนุสสา
เปรมปรีดา คั่นวัน สุขสันต์จริง
ใครมีเข้า ควรเรียกว่า ผีสิง
แต่ในสิ่ง นำตัว กลัวอบาย
จงรีบยก ใจตน รีบชวนขวาย
ก็สมหมาย ที่เกิดมา อย่าเชื่อนอeya

กิจกรรม

ให้นักเรียนทำกิจกรรม “เพื่อนรักนักท่องกลอน”
โดยให้นักเรียนจับคู่ศึกษาใบงานความรู้
“การท่องอาขยาน” จากนั้นแลกเปลี่ยนความรู้
กันในชั้นเรียน (มีต่อ)

กิจกรรม (ต่อ)

จากนั้นให้นักเรียนทำกิจกรรม

“ความประทับใจของฉันจากนิราศภูเขาทอง”

โดยให้นักเรียนเขียนเหตุผลที่ชอบหรือประทับใจ

เกี่ยวกับนิราศภูเขาทองจำนวน ๓ บท (มีต่อ)

กิจกรรม (ต่อ)

ในใบงาน “กระดานแผ่นน้อยเรียงร้อยบทกวี”
จากนั้นนำไปติดบริเวณห้องเรียน และให้นำผลงานของ
ตนเองไปติดบริเวณห้องหลัง จากนั้นให้นักเรียนแต่ละคน
อ่านเหตุผลที่เพื่อนในชั้นเรียนชอบจากกระดานที่ติดไว้

ใบความรู้ เรื่อง การท่องบทอาขยาน

ใบความรู้ ๑ “การท่องบทอาขยาน”
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑ เรื่องระหว่างทางบันทึก
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๒๐ บทกวีประทับใจ
รายวิชาภาษาไทย ๑ รหัสวิชา ท๒๑๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

คุณค่าของการท่องอาขยาน

บทอาขยานแสดงให้เห็นภูมิปัญญาไทยที่ใช้กลวิธีในการอบรมสั่งสอนเด็กด้วยการคัดเลือก หอขบยก เรื่องราวที่อยู่แวดล้อมรอบตัวมาเป็นตัวอย่างเปรียบเทียบอย่างเป็นธรรมชาติ แฝงความรัก ความเมตตาเอื้อ เอื้อเอ็นดู ให้ความอบอุ่นและปรารถนาดีที่ผู้ใหญ่มีต่อเด็ก เรื่องราวต่าง ๆ ที่นำมาสอนล้วนช่วยกล่อมเกล่า ปลุกฝัง วางรากฐานสำคัญของชีวิต เช่น ๑) ความขยันหมั่นเพียร ๒) คุณธรรม ๓) การรู้จักวางตน ๔) จริยธรรม เป็นต้น

โดยภาพรวมการท่องอาขยาน จึงเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความซาบซึ้งเห็นคุณค่า และความงดงาม ของภาษา ได้แนวทางปฏิบัติตนและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ซาบซึ้งถึงคุณค่าของ ศิลปวัฒนธรรมไทยที่เป็นเอกลักษณ์และสมบัติทางวัฒนธรรมของชาติ อันควรค่าแก่การรักษาและสืบสานให้คง อยู่ตลอดไป รวมทั้งยังช่วยกล่อมเกล่าจิตใจให้นำไปสู่การดำเนินชีวิตที่ดีงามและเ็นมีน้ำใจจิตใจให้รักชาติ

การอ่านบทอาขยานตามหลักการทั่วไป

การอ่านบทอาขยานส่วนใหญ่เป็นการอ่านออกเสียง คือ ผู้อ่านเปล่งเสียงออกมาดัง ๆ ขณะที่ใช้สายตา อ่านกวาดไปตามตัวอักษร ซึ่งต้องยึดหลักการอ่านออกเสียงเหมือนหลักการอ่านทั่วไป เพื่อให้การอ่านออกเสียง ได้ดีอย่างมีประสิทธิภาพ ควรฝึกฝนดังนี้

๑. ใช้สายตากวาดจากคำต้นวรรคไปยังท้ายวรรค และเคลื่อนสายตาไปยังวรรคถัดไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่ต้องสายตาตามไปด้วย เป็นการอ่านล่วงหน้า ทำให้การอ่านออกเสียงต่อเนื่องกันไปโดยไม่สะดุดชะงัก

๒. ฝึกเปล่งเสียงให้ดังพอประมาณโดยพิจารณาถึงกลุ่มผู้ฟังและสถานที่แต่ไม่ต้องตะโกนควรบังคับเสียง เน้นเสียง ปรับระดับเสียงสูงต่ำ ให้สอดคล้องกับจังหวะ ลีลา ท่วงทำนอง และความหมายของเนื้อหาที่อ่าน

๓. คุณภาพของเสียงเป็นสิ่งสำคัญมาก เสียงที่ดีคือเสียงที่ชัดเจน แจ่มใส ไพเราะ มีกระแสเสียงเดียว ไม่แตกพร่า เปล่งเสียงจากลำคอโดยตรงด้วยความมั่นใจ เสียงที่ไพเราะกังวานจะทำให้ผู้ฟังเคลิบเคลิ้ม คล้อย ตามเนื้อหาที่ได้ฟัง ผู้ที่สุขภาพไม่ดีหรือมีอาการป่วยด้วยโรคที่มีผลต่อการเปล่งเสียง เช่น โรคหวัดจะทำให้เสียง ที่เปล่งออกมาไม่มีคุณภาพ จึงควรรักษาสุขภาพร่างกายให้แข็งแรงอยู่เสมอ สุขภาพจิตก็มีความสำคัญต่อการ อ่านบทอาขยาน ควรฝึกสุขภาพจิตของตนให้มั่นคงไม่หวั่นไหว ทำจิตใจให้สบาย สร้างความเชื่อมั่น ให้ตนเอง ด้วยการสวดลมหายใจเข้าปอดเต็มที่ และระบายลมหายใจออกช้า ๆ ฝึกทำให้ถูกต้องสม่ำเสมอ จะช่วยให้ สามารถบังคับเสียงเวลาอ่านได้ตามต้องการ

๔. ควรทรงตัวและรักษากายภาพปฏิกิริยาให้ถูกวิธี การทรงตัวให้ถูกวิธีจะช่วยให้ระบบกล้ามเนื้อต่าง ๆ ทำงานประสานกันทำให้เปล่งเสียงได้ดี และมีท่วงทำที่น่าเชื่อถือ ลักษณะการทรงตัวที่ถูกต้องคือ ไม่ว่าจะยืน หรือนั่งอ่าน ลำตัวต้องตั้งตรงและอยู่ในอาการสมดุลขณะยืนอ่าน น้ำหนักตัวตกลงบนกลางเท้าทั้งสองข้าง

ใบความรู้

เรื่อง การท่องบทอาขยาน

ใบความรู้ ๑ “การท่องบทอาขยาน” (ต่อ)

๔. ควรทรงตัวและรักษาอาการปฏิกิริยาให้ถูกวิธี การทรงตัวให้ถูกวิธีจะช่วยให้ระบบกล้ามเนื้อต่าง ๆ ทำงานประสานกันทำให้เปล่งเสียงได้ดี และมีท่วงท่าที่น่าเชื่อถือ ลักษณะการทรงตัวที่ถูกต้อง คือ ไม้ว่าจะยืนหรือนั่งอ่าน ลำตัวต้องตั้งตรงและอยู่ในอาการสมดุลขณะยืนอ่าน น้าหนักตัวตกลงบนกลางเท้าทั้งสองข้าง ปลายเท้าสองข้างเหลื่อมกันเล็กน้อย ข้อศอกห่างจากลำตัวประมาณหนึ่งฝ่ามือ หากนั่งอ่าน ควรวางแขนไว้บนโต๊ะ ไม่ควรเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ถ้ามีเก้าอี้ที่ไม่มีโต๊ะอยู่ข้างหน้า ควรถือบทหรือหนังสือห่างจากสายตาประมาณหนึ่งฟุตขณะอ่านพยายามให้ลำคอตั้งตรง เงยหน้าเล็กน้อย สบตากับคนฟังเป็นระยะ ๆ โดยไม่ต้องก้ม ๆ เงย ๆ อยู่ตลอดเวลา ระวังอย่าเกร็งส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายโดยไม่จำเป็น พยายามผ่อนคลายกล้ามเนื้อเพื่อให้เกิดความรู้สึกเบาสบายบ้าง

๕. อ่านออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขรวิธีหรือตามความนิยม ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจเนื้อหาของบทอาขยานที่อ่าน ศึกษาความหมายของคำ กลุ่มคำ และสำนวนจากบทอ่านให้เข้าใจ เพราะความหมายของคำนั้นอาจมีความหมายตรงตามตัวอักษร หรือมีความหมายตามบริบทของคำนั้น ๆ เช่น ฉันทันที่เขาบอกว่าไก่ตัวเมียขันได้ ขันคำแรกหมายถึงอาการขบขันหัวเราะแต่ขันคำหลังเป็นเสียงร้องของไก่ตัวผู้ คำในภาษาไทยเรายึดการอ่านตามอักขรวิธี แต่ก็มีบางคำที่อนุโลมให้อ่านตามความนิยมได้ เช่น ศักราช อ่านว่า สัก-กะ-หรวด แต่คำว่า เอกราช อ่านว่า เอก-กะ-รวด คำว่า จักรราช อ่านว่า จัก-กะ-หรวด อำเภอมแม่สรวย อ่านว่า แม่สรวย อำเภอสอง อ่านว่า สองเดือนกรกฎาคม อ่านว่า กะ-ระ-กะ-ดา-คม เดือนมกราคม อ่านว่า มะ-กะ-รา-คม เป็นต้น

๖. อ่านออกเสียงตัวสะกด ร ล คำควบกล้ำให้ถูกต้องฝึกออกเสียงตัวสะกดตัว ร ล คำควบกล้ำ คำบาลีสันสกฤต รวมทั้งคำที่มีเครื่องหมายต่าง ๆ ให้ถูกต้องชัดเจน การอ่านออกเสียงตัว ร ล ไม่ถูกต้องจะให้ความหมายของคำไม่ถูกต้องไปด้วย เช่น คำว่า รัก หมายถึง ชอบอย่างผูกพันพร้อมด้วยชื่นชมยินดี หรืออีกความหมายหนึ่ง หมายถึง ชื่อไม้พุ่ม แต่คำว่า ลัก หมายถึง ลอบทำ ในสิ่งที่ตนไม่มีสิทธิ์หรือไม่ได้รับอนุญาต ประโยคที่ว่า ฉันรักเธอ จึงต้องออกเสียงตัว ร ให้ชัดเจน มิฉะนั้นจะผิดความหมาย คำที่เป็นอักษร ควบกล้ำก็ ต้องออกเสียงให้ชัดเจนเพื่อสื่อความหมายได้ถูกต้อง เช่น คำว่า ครั้งคราว คลาดเคลื่อน เป็นต้น

คำบาลีสันสกฤตที่เราปรับมาใช้ในภาษาไทย ต้องอ่านให้ถูกต้องตามหลักภาษา เช่น คำว่า เกรสมาคม อ่านว่า เถ-ระ-สะ-มา-คม คำว่า สังสารทุกข์ อ่านว่า สัง-สา-ระ-ทุก เป็นต้น

๗. อ่านให้ถูกจังหวะและวรรคตอน การอ่านบทอาขยานที่เป็นคำยาว คำหลายพยางค์ กลุ่มคำ ผู้อ่านต้องจับความหมายถูกจังหวะในการอ่าน และต้องอ่านแยกวรรคตอนให้ถูกต้องและถูกจังหวะในการอ่าน เช่น กรมศิลปากรจะจัดการแสดงละครนอก เรื่อง สังข์ทอง ประโยคที่ว่า เนื้อสุนัขฉันชอบ ต้องอ่านว่า เนื้อสุนัขฉันชอบ เป็นต้น

๘. พยายามอ่านใส่อารมณ์และความรู้สึกตามเนื้อหา เช่น อารมณ์โกรธ ตื่นเต้น น้อยใจ ผิดหวัง โศกเศร้า สนุกสนาน ควรใช้น้ำเสียงให้เหมาะสมกับลักษณะอารมณ์ตามเนื้อหาในท้องเรื่อง จะช่วยให้อ่านมีชีวิตชีวาสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อ และผู้ฟังคล้อยตามเรื่องที่ได้ฟัง

ใบความรู้ เรื่อง การท่องบทอาขยาน

ใบความรู้ ๑ “การท่องบทอาขยาน” (ต่อ)

ขั้นตอนการอ่านบทอาขยานเป็นทำนองเสนาะ

การอ่านบทอาขยานเป็นทำนองเสนาะช่วยให้บทอาขยานนั้นมีความไพเราะ นักเรียนเกิดความสนใจจดจำบทอาขยานได้ดีและสนุกสนานยิ่งขึ้น การฝึกอ่านทำนองเสนาะมีขั้นตอนดังนี้

๑. อ่านเป็นร้อยแก้ววรรคตาให้ถูกต้องชัดเจนตามอักขรวิธีก่อน ทั้งตัว ร ล ตัวควบกล้ำอ่านออกเสียงให้ตรงตามเสียงวรรณยุกต์

๒. อ่านให้ถูกจังหวะวรรคตอน การอ่านผิดวรรคตอนทำให้เสียความ เช่น ฉลากฉลามว่าย ตามวน ต้องอ่านแบ่งวรรคว่า ฉลาก-ฉลาม-ว่ายตามวน แหกเต้าจับเต้าร้างร้อง ต้องอ่านว่า แหกเต้า-จับเต้าร้าง-ร้อง อันชาติใดไร้ศานตีสุขสงบ ต้องอ่านว่า อันชาติใด-ไร้ศานตีสุข-สงบ รวมเรียกว่าวรรคคติไทย ต้องอ่านว่า รวมเรียกว่า-วรรคคติ-ไทย พยิกขยัมกุมวาสุกรีก้า ต้องอ่านว่า พยิกขยัม-กุมวาสุกรีก้า

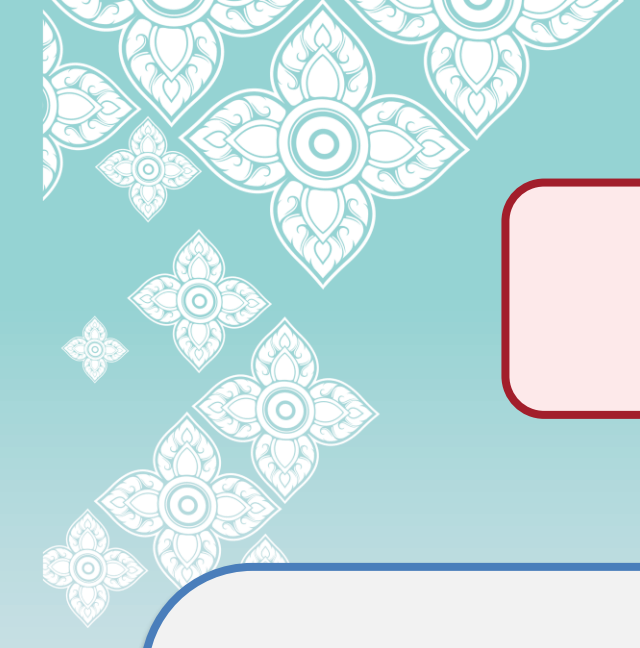
๓. อ่านคำให้สัมพันธ์คล้องจองกันเพื่อความไพเราะ เช่น ข้าขอเคารพอภิวันท์ คำว่า อภิวันท์ ต้องอ่านว่า อบ-พิ-วัน เพื่อให้คล้องจองกับคำว่า เคารพ เป็นสิ่งของฉลองคุณมุสิก้า คำว่า มุสิก้า ต้องอ่านว่า มุน-ลิ-กา เพื่อให้สัมพันธ์กับคำว่าคุณเอาพระธรรมคัมภีร์เป็นที่ยึด เหมือนหนึ่งนำอำมฤตชโลมจิต ได้แบบนางนอนชมภีรมย์ ชิดเหมือนหนึ่งนำอำมฤตชโลมใจ

คำว่า อำมฤต บาทแรกต้องอ่านว่า อำ-มะ-ริต เพื่อให้สัมพันธ์กับคำว่า ยึด คำว่า อำมฤต บาทหลังต้องอ่านว่า อำ-มะ-ริต เพื่อให้สัมพันธ์กับคำว่า ชิด

๔. อ่านให้ถูกทำนองและลีลาของคำประพันธ์แต่ละชนิด คำประพันธ์แต่ละชนิดจะมีบังคับจำนวน คำสัมผัส หรือ คำเอก คำโท แตกต่างกัน การอ่านทำนองเสนาะจึงต้องอ่านให้ถูกท่วงทำนองและลีลาของคำประพันธ์แต่ละชนิด

๕. อ่านใส่อารมณ์ให้เหมาะสมกับเนื้อหา ถ้าบทที่อ่านเป็นบทเศร้าโศกรำพึงรำพันควรอ่านทอดเสียงแผ่วเสียงหรือผวนเสียงให้นุ่มนวล ถ้าเป็นบทโกรธหรือบทต่อสู้ ควรอ่านเต็มเสียง เน้นเสียงให้หนัก เน้นจังหวะและอ่าน ค่อนข้างเร็ว จะทำให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์คล้อยตามไปด้วย

๖. รู้จักการผวนเสียงและการทบเสียง การผวนเสียง คือ การอ่านพยางค์สุดท้ายของวรรคด้วยการทอดเสียงแล้วปล่อยให้หางเสียงผวนขึ้นจุ่มก เป็นเสียง อื้อ อือ เบา ๆ คล้ายเสียงคราง เช่น “โอ้อกรวมิกรรมจะทำไฉน” เมื่อทอดเสียง ตรง “ไฉน” แล้วหยุดหางเสียงผวนเสียง “โหน” เป็น อื้อ อือ ส่วนการทบเสียง คือ การยืดเสียงคำแต่ละคำออกไปแล้วหยุดเสียงที่ท้ายพยางค์ เช่น ใน-เพลง-ปี-ว่า-สาม-พี-พราหมณ์-เอ๋ย-อี เป็นต้น

คุณค่าของการท่องเที่ยวอาขยาน

บทอาขยานแสดงให้เห็นภูมิปัญญาไทยที่ใช้กลวิธีในการอบรมสั่งสอนเด็กด้วยการคัดเลือก หีบยกเรื่องราวที่อยู่แวดล้อมรอบตัวมาเป็นตัวอย่างเปรียบเทียบอย่างเป็นธรรมชาติ แผงความรัก ความเมตตาเอื้อเอ็นดู (มีต่อ)

คุณค่าของการท่องอาขยาน

ให้ความอบอุ่นและปรารถนาดีที่ผู้ใหญ่มีต่อเด็ก เรื่องราวต่าง ๆ ที่นำมาสอนล้วนช่วยกลมเกลียว ปลุกฝัง วางรากฐานสำคัญของชีวิต เช่น ๑) ความขยันหมั่นเพียร ๒) คุณธรรม ๓) การรู้จักวางตน ๔) จริยธรรม เป็นต้น

การอ่านบทอาขยานตามหลักการทั่วไป

๑. ใช้สายตากวาดจากคำต้นวรรคไปยังท้ายวรรค และเคลื่อนสายตาไปยังวรรคถัดไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่ต้องส่ายหน้าตามไปด้วย เป็นการอ่านล่วงหน้า ทำให้การอ่านออกเสียงต่อเนื่องกันไปโดยไม่สะดุดชะงัก

การอ่านบทอาขยานตามหลักการทั่วไป

๒. ฝึกเปล่งเสียงให้ดังพอประมาณโดยพิจารณาถึงกลุ่มผู้ฟังและสถานที่แต่ไม่ต้องตะโกนควรบังคับเสียง เน้นเสียง ปรับระดับเสียงสูงต่ำให้สอดคล้องกับจังหวะ ลีลา ท่วงทำนอง และความหมายของเนื้อหาที่อ่าน

การอ่านบทอาขยานตามหลักการทั่วไป

๓. คุณภาพของเสียงเป็นสิ่งสำคัญมาก เสียงที่ดีคือเสียงที่ชัดเจน แจ่มใส ไพเราะ มีกระแสเสียงเดียว ไม่แตกพรา เป่างเสียงจากลำคอ โดยตรงด้วยความมั่นใจ เสียงที่ไพเราะกังวานจะทำให้ผู้ฟังเคลิบเคลิ้ม คล้อยตามเนื้อหาที่ได้ฟัง

การอ่านบทอาขยานตามหลักการทั่วไป

สุขภาพจิตก็มีความสำคัญต่อการอ่านบทอาขยาน ควรฝึกสุขภาพจิตของตนให้มั่นคงไม่หวั่นไหว ทำจิตใจให้สบาย สร้างความเชื่อมั่น ให้ตนเองด้วยการสวดลมหายใจเข้าปอดเต็มที่ และระบายลมหายใจออกช้า ๆ ฝึกทำให้ถูกต้องสม่ำเสมอ จะช่วยให้สามารถบังคับเสียงเวลาอ่านได้ตามต้องการ

การอ่านบทอาขยานตามหลักการทั่วไป

๔. ควรทรงตัวและรักษาอากัปกริยาให้ถูกวิธี การทรงตัวให้ถูกวิธี จะช่วยให้ระบบกล้ามเนื้อต่าง ๆ ทำงานประสานกันทำให้เปล่งเสียงได้ดี และมีท่วงท่าที่น่าเชื่อถือ ลักษณะการทรงตัวที่ถูกต้อง

การอ่านบทอาขยานตามหลักการทั่วไป

๕. อ่านออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขรวิธีหรือตามความนิยม ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจเนื้อหาของบทอาขยานที่อ่าน ศึกษาความหมายของคำ กลุ่มคำ และสำนวนจากบทอ่านให้เข้าใจ เพราะความหมายของคำนั้นอาจมีความหมายตรงตามตัวอักษร หรือมีความหมายตามบริบทของคำนั้น ๆ

การอ่านบทอาขยานตามหลักการทั่วไป

๖. อ่านออกเสียงตัวสะกด ร ล คำควบกล้ำให้ถูกต้องฝึกออกเสียง
ตัวสะกดตัว ร ล คำควบกล้ำ คำบาลีสันสกฤต รวมทั้งคำที่มีเครื่องหมาย
ต่าง ๆ ให้ถูกต้องชัดเจน

การอ่านบทอาขยานตามหลักการทั่วไป

๗. อ่านให้ถูกจังหวะและวรรคตอน การอ่านบทอาขยานที่เป็นคำยาว คำหลายพยางค์ กลุ่มคำ ผู้อ่านต้องจับความหมายถูกจังหวะในการอ่าน และต้องอ่านแยกวรรคตอนให้ถูกต้องและถูกจังหวะในการอ่าน

การอ่านบทอาขยานตามหลักการทั่วไป

๘. พยายามอ่านใส่อารมณ์และความรู้สึกตามเนื้อหา เช่น อารมณ์ โกรธ ตื่นเต้น น้อยใจ ผิดหวัง โศกเศร้า สนุกสนาน ควรใช้น้ำเสียงให้เหมาะสมกับลักษณะอารมณ์ตามเนื้อหาในท้องเรื่อง จะช่วยให้อ่านมีชีวิตชีวาสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อ และผู้ฟังคล้อยตามเรื่องที่ได้ฟัง

ขั้นตอนการอ่านบทอาขยานเป็นทำนองเสนาะ

๑. อ่านเป็นร้อยแก้วธรรมดาให้ถูกต้องชัดเจนตามอักขรวิธีก่อน
ทั้งตัว ร ล ตัวควบกล้ำอ่านออกเสียงให้ตรงตามเสียงวรรณยุกต์

๒. อ่านให้ถูกต้องจังหวะวรรคตอน การอ่านผิดวรรคตอนทำให้เสีย
ความ

ขั้นตอนการอ่านบทอาขยานเป็นทำนองเสนาะ

๓. อ่านคำให้สัมผัสคล้องจองกันเพื่อความไพเราะ เช่น ข้าขอ
เคารพอภิวันท์ คำว่า อภิวันท์ ต้องอ่านว่า อบ-พิ-วัน เพื่อให้คล้องจอง
กับคำว่า เคารพ เป็นสิ่งของฉลองคุณมุสิก้า คำว่า มุสิก้า ต้องอ่านว่า
มุน-ลิ-กา เพื่อให้สัมผัส

ขั้นตอนการอ่านบทอาขยานเป็นทำนองเสนาะ

๔. อ่านให้ถูกทำนองและลีลาของคำประพันธ์แต่ละชนิด คำประพันธ์แต่ละชนิดจะมีบังคับจำนวน คำสัมผัส หรือ คำเอก คำโทแตกต่างกัน การอ่านทำนองเสนาะจึงต้องอ่านให้ถูกท่วงทำนองและลีลาของคำประพันธ์แต่ละชนิด

ขั้นตอนการอ่านบทอาขยานเป็นทำนองเสนาะ

๕. อ่านใส่อารมณ์ให้เหมาะสมกับเนื้อหา ถ้าบทที่อ่านเป็นบทเศร้า โศกเศร้า ฟังรำพัน ควรอ่านทอดเสียง แผ่วเสียงหรือพวนเสียงให้นิ่มนวล ถ้าเป็นบทโกรธหรือบทต่อสู้ ควรอ่านเต็มเสียง เน้นเสียงให้หนัก เน้นจังหวะและอ่าน ค่อนข้างเร็ว จะทำให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์คล้อยตามไปด้วย

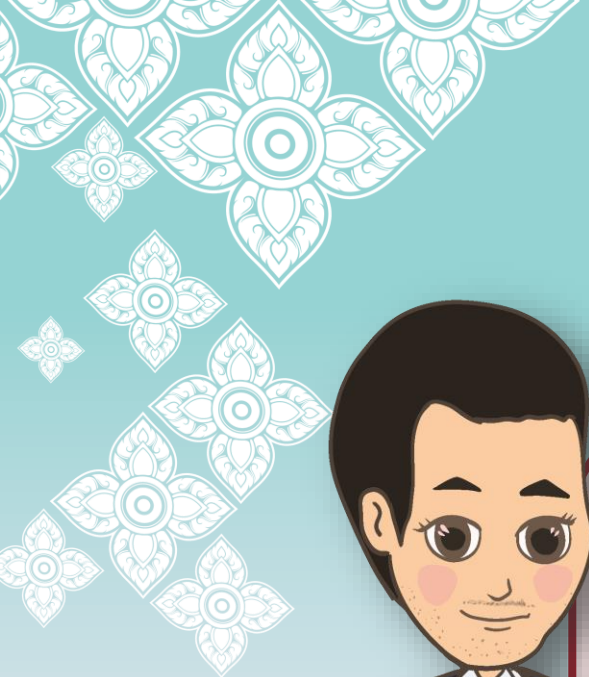
ขั้นตอนการอ่านบทอาขยานเป็นทำนองเสนาะ

๖. รู้จักการผวนเสียงและการทบเสียง การผวนเสียง คือ การอ่านพยางค์สุดท้ายของวรรคด้วยการทอดเสียงแล้วปล่อยให้หางเสียงผวนขึ้นจุ่มก เป็นเสียง ฮือ ฮือ เบา ๆ เช่น “โอ้อกเรา มีกรรมจะทำไฉน” เมื่อทอดเสียง ตรง “ไฉน” แล้วหยุดหางเสียงผวนเสียง “โหน” เป็น ฮือ ฮือ ส่วนการทบเสียง คือ การยัดเสียงคำแต่ละคำออกไปแล้วหยุดเสียงที่ท้ายพยางค์ เป็นต้น

ชวนคิดช่วงท้าย

การอ่านบทประพันธ์มีผลดีอย่างไร

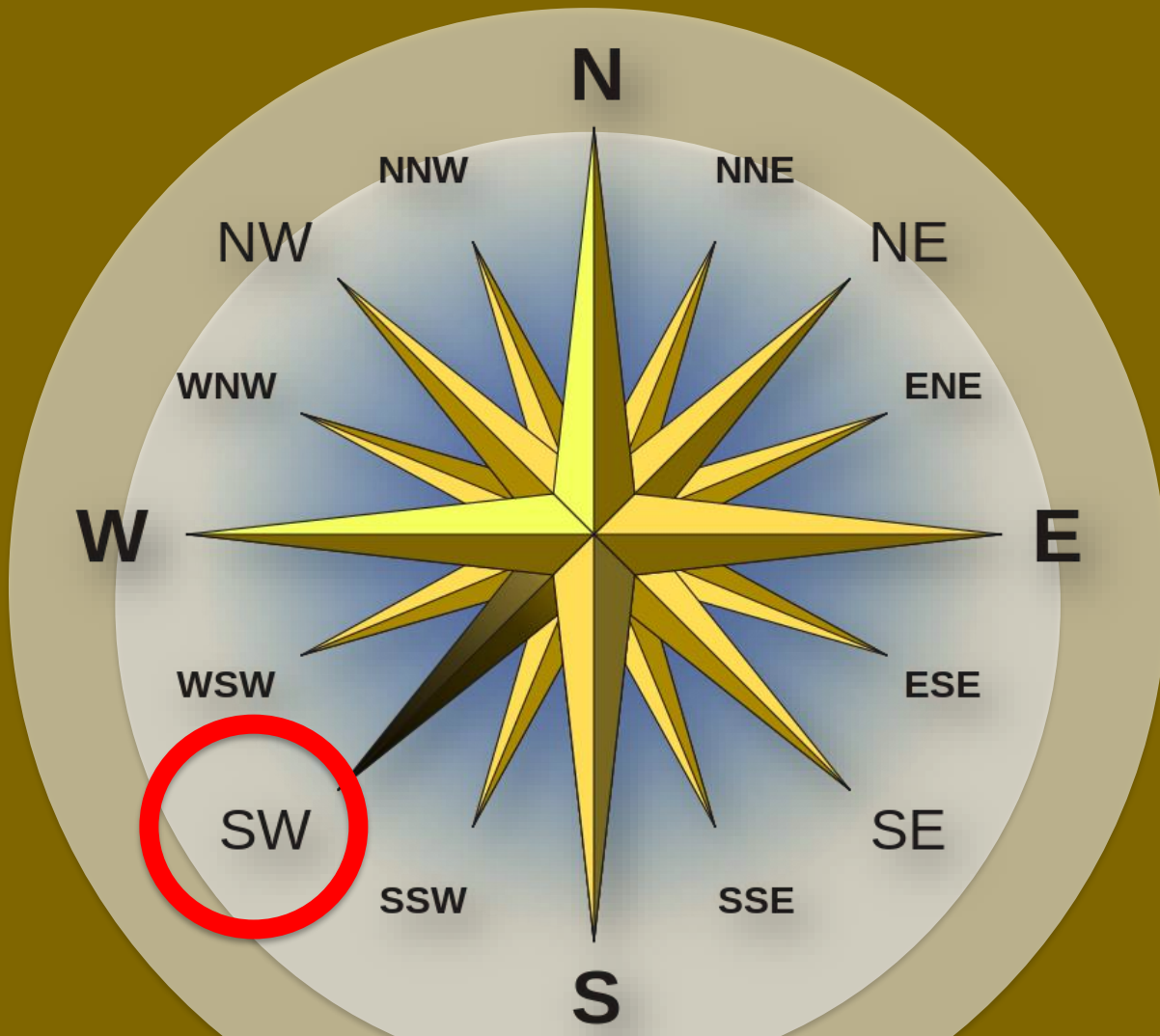

คำไหนใช้ถูก

หอรัญ

หรัญ

หรืด

ทิศตะวันตกเฉียงใต้

สืบค้นจาก : <https://th.wikipedia.org/>

แหล่งที่มา : <https://dictionary.orst.go.th/> พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๕๔ สืบค้นเมื่อ ๒๕ เมษายน ๒๕๖๕

บทเรียนครึ่งต่อไป

บันทึกไว้ระหว่างทาง

ดาวน์โหลดเอกสารได้ที่ www.dltv.ac.th

รายวิชาภาษาไทย
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

